

Arrest

nr. 149 186 van 6 juli 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 6 juli 2015 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 29 juni 2015 en van het bevel tot vasthouding van 29 juni 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juli 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juli 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DEPOTTER, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Aan verzoekende partij wordt op 29 juni 2015 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten betekend daar Polen bevoegd is voor de behandeling van de asielaanvraag. Tevens werd op dezelfde dag een beslissing betekend tot vasthouding in een welbepaalde plaats. Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing gericht tegen de beslissing tot vasthouding

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, moet worden gesteld dat deze beslissing overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het gericht is tegen deze beslissing.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/57, §1, laatste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen”.

3.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bedoelde vordering. Zij werd ingediend de zevende dag na kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Zij is tijdig ingediend en is derhalve ontvankelijk.

3.3. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.4. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.4.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.4.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten.

3.5 Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.5.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

3.5.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.5.2.1. Verzoekende partij voert in een eerste, tweede en derde middel ondermeer de schending aan van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het EVRM alsook artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Verzoekende partij meent dat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid geen effectief rechtsmiddel is omdat de grond van de zaak niet beoordeeld wordt.

3.5.2.2. Waar verzoekende partij stelt dat mensen die teruggestuurd worden naar Polen aan de grenswacht overhandigd worden die de rechtbank kan verzoeken deze in een gesloten centrum op te sluiten, wijst de Raad erop dat de informatie waarop verzoekende partij zich desbetreffend steunt dateert van 2010 en 2011 daar waar verwerende partij informatie hanteert van januari 2015.

Aangaande de opmerking van verzoekende partij dat zij betraapt werd op de luchthaven van Warschau nadat zij illegaal de grens was overgestoken en nadien ook illegaal de grens tussen Polen en Duistland overstak waardoor zij in Polen een groot risico vormt er te worden opgesloten, wijst de Raad erop dat dit profiel niet langer aan de orde is nu verzoekende partij via een verzoek tot overname in het kader van de Dublin-III-Verordening aan de Poolse autoriteiten wordt overgedragen.

Ook betreffende de opmerking van verzoekende partij dat personen die vanuit de andere EU-landen aan Polen worden overgedragen in uiterst slechte woonomstandigheden terecht komen, wijst de Raad erop dat ook hier wordt verwezen naar informatie van juni 2013 en verwerende partij desbetreffende in de bestreden beslissing verwijst naar informatie van januari 2015. Wel blijkt dat asielzoekers zelf verantwoordelijk worden gesteld voor het onderhoud van de opvangaccommodatie en er sprake kan zijn van een insectenprobleem. Door de Raad kan niet worden ingezien waarom het verantwoordelijk maken voor de hygiëne van de persoonlijke leefomgeving een schending van artikel 3 EVRM uitmaakt.

Waar verzoekende partij aanhaalt dat er nog steeds geen effectieve anti-discriminatielwet is in Polen en er te weinig wordt ondernomen tegen xenofobie stelt de Raad vast dat voormeld betoog niet in zich houdt dat er helemaal niet wordt opgetreden tegen xenofobie of dat vluchtelingen geen bescherming krijgen wanneer zij het slachtoffer worden van criminele feiten.

In verband met de opmerking van verzoekende partij dat Polen concrete garanties had moeten geven zoals vereist door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in de zaak Tarakhel waarbij Zwitserland een Afghaanse familie verwees naar Italië, stelt de Raad vast dat hier specifieke garanties werden gevraagd voor de aanwezige kinderen wat in onderhavige zaak niet aanwezig is. Verzoekende partij toont niet aan dat haar zaak identiek is aan de zaak Tarakhel.

De Raad oordeelt dat *prima facie* geen schending van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie door verzoekende partij wordt aangetoond.

3.5.2.3. Waar verzoekende partij nog vreest voor een refoulement van Polen naar haar land van herkomst stelt de Raad vast dat zij op generlei wijze aantoonde waarom Polen de door haar ondertekende internationale verdragen betreffende de behandeling van een asielaanvraag en waardoor zij gebonden is niet zou nakomen.

3.5.2.4. Waar verzoekende partij zich beklagt over het niet voorhanden zijn van een effectief rechtsmiddel wijst de Raad er op dat de bepalingen inzake de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid alsook de bepalingen inzake de procedure bij wege van voorlopige maatregelen zijn gewijzigd door de wet van 10 april 2010 houdende diverse bepalingen met betrekking tot de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de Raad van State (BS 21 mei 2014; Parl. St. Kamer, 2013-2014, DOC 53 3445/001).

Het bij artikel 13 van het EVRM gewaarborgde recht op daadwerkelijke rechtshulp, zoals geïnterpreteerd door het EHRM, veronderstelt dat de persoon die een verdedigbare grief aanvoert die is afgeleid uit de schending van artikel 3 van hetzelfde Verdrag, toegang heeft tot een rechtcollege dat bevoegd is om de inhoud van de grief te onderzoeken en om het gepaste herstel te bieden. Het EHRM heeft tevens reeds geoordeeld dat, *“gelet op het belang dat [het] hecht aan artikel 3 van het Verdrag en aan de onomkeerbare aard van de schade die kan worden veroorzaakt wanneer het risico van foltering of slechte behandelingen zich voordoet [...]”, artikel 13 eist dat de betrokkene toegang heeft tot een van rechtswege opschortend beroep*” (EHRM 26 april 2007, Gebremedhin t. Frankrijk, § 66; EHRM, 21

januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 293; EHRM 2 februari 2012, I.M. t. Frankrijk, §§ 134 en 156; EHRM 2 oktober 2012, Singh en anderen t. België, § 92; GwH 16 januari 2014, arrest nr. 1/2014, randnummer B.5.1. e.v.) waarbij een jurisprudentiële constructie niet volstaat (EHRM 23 februari 2012, Hirsi Jamaa t. Italië, §§ 198-200).

Om daadwerkelijk te zijn in de zin van artikel 13 van het EVRM moet het beroep dat openstaat voor de persoon die een schending van artikel 3 aanklaagt, een “aandachtige”, “volledige” en “strikte” controle mogelijk maken van de situatie van de verzoeker door het bevoegde orgaan (EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, §§ 387 en 389; 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, §§ 105 en 107).

De Raad merkt tevens op dat het vaste rechtspraak is van het EHRM dat de lidstaten bij het EVRM een zekere appreciatiemarge hebben wat de wijze betreft waarop ze zich conformeren aan de verplichtingen die artikel 3 van het EVRM hen oplegt en dat het geheel van het door het interne recht geboden beroepsmogelijkheden moet in aanmerking worden genomen teneinde te beoordelen of de ter beschikking staande rechtsmiddelen voldoen aan de vereisten van artikel 13 van het EVRM (EHRM 5 februari 2002, Čonka t. België, § 75; EHRM 26 april 2007, Gebremedhin t. Frankrijk, § 53; EHRM 2 oktober 2012, Singh e.a. t. België, § 99; EHRM 11 juli 2000, Jabari t. Turkije, §48-50; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

Verder dient benadrukt te worden dat het EHRM al verschillende keren geoordeeld heeft dat het woord beroep of rechtsmiddel in de zin van artikel 13 EVRM niet betekent dat dit inhoudt dat het beroep ook een positieve uitkomst moet kennen voor de verzoeker, maar enkel dat er een beroep moet openstaan bij een instantie die bevoegd is om de merites van een zaak in het licht van de schending van een bepaling van het EVRM te onderzoeken. (zie EHRM, 21 oktober 2008, nr. 12622/04, Ivakhnenko v. Russia (decen EHRM, 15 juni 2010, nr. 30523/07, §78, Adamczuk v. Poland (revision)).

De Raad wijst er op dat de thans geldende bepalingen van artikel 39/82 en 39/57, §1 van de vreemdelingenwet voorzien in een van rechtswege schorsende werking (artikel 39/83 van de vreemdelingenwet) van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid die binnen de termijn van tien resp. vijf dagen wordt ingediend tegen de verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. De verwijderingsmaatregel kan binnen de beroepstermijn bepaald in artikel 39/57, §1, derde lid van de vreemdelingenwet niet op gedwongen wijze worden ten uitvoer gelegd en wanneer tijdig beroep is ingediend, dan strekt deze rechtsbescherming zich uit tot op het moment dat de Raad zich over de ingediende vordering heeft uitgesproken.

Uit de bewoordingen van artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet “*een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering*” en meer bepaald uit de vermelding “*in het bijzonder*” blijkt reeds dat de wetgever niet heeft uitgesloten dat ook in andere gevallen dan dat de verzoekende partij is vastgehouden zoals bedoeld in de artikelen 74/8 of 74/9 van de vreemdelingenwet of ter beschikking gesteld van de regering, de tenuitvoerlegging van de verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel imminent kan zijn zodat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid ertegen open staat indien de verzoeker het imminente karakter van de tenuitvoerlegging kan aannemelijk maken. De Raad heeft zich reeds in die zin uitgesproken in het arrest nr. 130.059 van 24 september 2014.

Er is dus thans sprake van een wettelijke bepaling die voorziet in de schorsende werking van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid die de verzoekende partijen voor de Raad beschermt tegen een gedwongen tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel totdat de Raad zich over de grieven heeft uitgesproken.

Daarenboven werd artikel 39/82 van de vreemdelingenwet ook aangepast in die zin dat artikel 39/82, §4, vijfde lid van de vreemdelingenwet thans uitdrukkelijk bepaalt dat “*De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek (doet) van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden*”. Ook de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel, dat als één van de cumulatieve voorwaarden moet zijn vervuld opdat de Raad

zou kunnen overgaan tot een schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, werd vereenvoudigd. Artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt dienaangaande thans immers het volgende: *“Deze laatste voorwaarde is onder andere vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.”* Dit heeft concreet tot gevolg dat de Raad, wanneer hij een ernstig middel aanneemt dat is ontleend aan de schending van artikel 3 van het EVRM, een wettelijk vermoeden dient te hanteren dat hiermee reeds is aangetoond dat de bestreden beslissing aan de verzoeker een moeilijk te herstellen ernstig nadeel berokkent.

De wettelijk vastgestelde procedure en de daarin opgenomen procedurele waarborgen in verband met de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid is dan ook op essentiële punten aangepast ten aanzien van de wettelijke bepalingen die golden ten tijde van de veroordeling van België door het EHRM wegens schending van de artikelen 13 en 3 van het EVRM in de zaak M.S.S. t. België en Griekenland van 21 januari 2011 of het arrest S.J. t. België van 27 februari 2014 (niet definitief).

Vervolgens dient er op te worden gewezen dat de toegankelijkheidsvereiste vervat in artikel 13 van het EVRM niet verhindert dat er voorwaarden van procedurele aard, zoals termijnen en vormvereisten worden gesteld aan een mogelijke klacht of dat bepaalde financiële drempels worden ingebouwd, in zoverre deze voorwaarden niet onredelijk en/of arbitrair zijn of een vorm van machtsafwenning inhouden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 118 en de aldaar aangehaalde rechtspraak) en voor zover de kern zelf van het recht niet illusoir zou worden gemaakt (EHRM 24 oktober 1979, Wintenverp t. Nederland, 114). De verzoekende partij brengt thans evenwel geen enkel element aan waaruit zou kunnen blijken dat de thans voorziene beroepstermijn(en) in de vreemdelingenwet inzake de vorderingen tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid arbitrair, onredelijk of een vorm van machtsafwenning zou(den) zijn.

De verzoekende partij kan wel worden gevolgd waar zij stelt dat de artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet veronderstelt dat de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel imminent moet zijn om een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen. Naar vaste rechtspraak van de Raad van State bestaat de finaliteit van deze vordering er immers in te verhinderen dat een het toewijzen van een gewone vordering tot schorsing te laat zou komen teneinde te voorkomen dat de verzoeker wordt onderworpen aan het nadeel dat hij zoekt te ontkomen.

Waar de verzoekende partij stelt dat een gewone vordering tot schorsing geen automatisch schorsend effect heeft, gaat zij echter voorbij aan de mogelijkheid die voor haar openstaat krachtens artikel 39/85 van de vreemdelingenwet, zoals eveneens gewijzigd bij de voormelde wet van 10 april 2014.

De verzoeker heeft dan ook twee mogelijkheden:

1. Wanneer de tenuitvoerlegging reeds imminent is lopende de beroepstermijn voorzien in artikel 39/57, §1, derde lid van de vreemdelingenwet, dan kan de verzoeker een vordering tot schorsing indienen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Deze vordering is alsdan van rechtswege schorsend tot op het moment dat de Raad er zich over heeft uitgesproken. Wanneer de Raad na een prima facie onderzoek van de merites een schending aanneemt van artikel 3 van het EVRM, dan bepaalt de vreemdelingenwet dat ook meteen is voldaan aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Het is eveneens wettelijk bepaald dat de Raad hierbij een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek doet van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan een risico op een schending van (onder meer) artikel 3 van het EVRM. De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82 van de vreemdelingenwet uitspraak binnen de 48/72 u of binnen de vijf dagen indien de geplande repatriëring van de verzoeker meer dan acht dagen later is dan het indienen van het verzoekschrift. Wat betreft het imminent karakter van de vordering is geenszins absoluut vereist dat de verzoeker het voorwerp uitmaakt van een maatregel in de zin van de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet of van een ter beschikking stelling van de regering.

2. Wanneer de tenuitvoerlegging niet reeds imminent is lopende de in punt 1. vermelde beroepstermijn, dan kan de verzoeker een gewone vordering tot schorsing indienen en een beroep tot nietigverklaring. Wanneer over deze gewone vordering tot schorsing nog niet door de Raad is beslist op het ogenblik dat de tenuitvoerlegging van de bestreden maatregel imminent wordt, dan kan de

verzoeker de Raad verzoeken om in toepassing van artikel 39/85 van de vreemdelingenwet bij wege van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan tot de versnelde behandeling van de eerder ingediende vordering tot schorsing. Ook voor deze mogelijkheid geldt een beroepstermijn van tien resp. vijf dagen nadat de tenuitvoerlegging imminent is geworden. De vordering bij wege van voorlopige maatregelen heeft een van rechtswege schorsende werking (artikel 39/85, §3 van de vreemdelingenwet) en het voormelde artikel 39/85 voorziet er uitdrukkelijk in dat de Raad een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek doet van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan een risico op een schending van (onder meer) artikel 3 van het EVRM. Dezelfde beslissingstermijnen als in artikel 39/82 van de vreemdelingenwet zijn van toepassing.

Hoewel het inderdaad zo is dat de gewone vordering tot schorsing niet van rechtswege schorsend is, dient te worden vastgesteld dat de verzoeker op geen enkele wijze aannemelijk maakt (en de Raad ziet - gelet onder meer op de recente wetswijzigingen zoals hierboven besproken – niet in waarom) het geheel van de hierboven opgesomde beroepsmogelijkheden en de wettelijk bepaalde procedurele waarborgen ter zake, in rechte of in feite niet zouden volstaan in het licht van artikel 13 van het EVRM.

Gelet op het feit dat de verzoekende partij zich in casu beroept op een schending van artikel 3 EVRM, en zij vastgehouden is met het oog op verwijdering heeft de Raad thans zoals blijkt uit de bespreking hoger deze grieven ten gronde onderzocht waarbij hij besloten heeft dat op het eerste zicht de schending van deze hogere rechtsnormen niet aannemelijk wordt gemaakt.

Waar verzoekende partij nog verwijst naar het arrest van het Grondwettelijk Hof 1/2014 van 16 januari 2014, is dit niet dienstig omdat dit arrest geen betrekking heeft op de beslissingen die zich steunen op de Dublin Verordeningen. Huidige vordering is immers niet gericht tegen een beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Evenmin kan verzoekende partij zich op dienstige wijze beroepen op artikel 39 van de “Procedurerichtlijn” nu de bestreden beslissing geen beslissing over een asielaanvraag betreft en enkel een beslissing is over welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de beoordeling van de asielaanvraag.

Waar verzoekende partij schijnt voor te houden dat artikel 27 van deze Verordening de Raad zou verplichten hun beroep en huidige vordering tot schorsing in volle rechtsmacht te behandelen om een daadwerkelijk beroep mogelijk te maken, kan dergelijke verplichting niet in de Verordening terug gevonden worden.

Voorts ziet de Raad niet in op basis van welke bepaling de “Dublin III Verordening” een beroep met volle rechtsmacht oplegt aan de Lidstaten. Evenmin verduidelijkt verzoekende partij in het verzoekschrift op welke wijze een behandeling in volle rechtsmacht het te nemen arrest zou kunnen wijzigen.

3.5.2.5. De schending van de artikelen 3 en 13 van het EVRM evenals de schending van artikel 4 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie is prima facie niet aangetoond. Verzoekende partij toont evenmin op het eerste zicht een schending van het non-refoulement beginsel aan.

3.5.3. Aangezien verzoekende partij, zoals hieronder zal blijken, geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel heeft aangetoond, is er geen reden om in deze stand van het geding de overige door verzoekende partij in haar middelen geschonden geachte bepalingen en beginselen te bespreken.

3.6. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.6.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer

concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.(artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

3.6.2. De beoordeling van deze voorwaarde

Er moet worden vastgesteld dat verzoekende partij met haar betoog opnieuw verwijst naar hetgeen zij reeds uiteengezet heeft in het kader van haar ernstige middelen. Zoals reeds hoger uiteengezet, heeft verzoekende partij een schending van de bepalingen besproken onder punt 3.5.2. op het eerste zicht niet aannemelijk gemaakt. Gelet op het feit dat in deze procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid de drie cumulatieve voorwaarden afzonderlijk moeten worden vervuld, kan deze grief niet dienstig worden aangebracht ter staving van het ernstig nadeel dat verzoekende partij moet aantonen.

Bijgevolg volstaat de vaststelling dat met het aangevoerde betoog op generlei wijze het vermeende moeilijk te herstellen ernstig nadeel met enig concreet gegeven of overtuigend argument wordt aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissing.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juli tweeduizend vijftien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. BIEBAUT